

השמש והלבנה

אלבניה

פעם השמש, מלכת העולם, הזמינה את הלבנה לביקור. זמן רב חשבה הלבנה מה להביא לשמש במתנה ובסוף לקחה קצת כוכבים זוהרים יפה, שמה על מגש כסף והלכה אל השמש. מלכת העולם שמחה מאוד מהמתנה. הן ישבו זמן מה, אכלו, שתו ושוחחו, ואחר כך חזרה הלבנה לביתה.

אחר כך הלבנה הזמינה את השמש אליה. הרבה זמן חשבה השמש איזו מתנה להביא ללבנה. בסוף היא קראה לחייט החצר שלה ואמרה "תכין ללבנה

שמלה מעננים. תפור שמלה מהודרת ולפי מידה, כדי שתתאים יפה ללבנה."

והחייט ענה לשמש "לא, לא אוכל לתפור שמלה ללבנה. ואף אחד לא יוכל לעשות זאת, כי הלבנה משנה את גזרתה מדי יום. פעם היא עגולה כמו כדור, וכעבור כמה ימים נעשית רזה בצד אחד, תוך שבוע היא כבר דקת גזרה מאוד ותוך שבועיים היא דקיקה כמו מגל. לפי איזו מידה לתפור לה שמלה? אינני מכיר מידה כזו. מה שלא אתפור, לא יתאים."

התעצבה השמש, אך לא היה מה לעשות. הלכה אל הלבנה בידים ריקות.

לעצמך שמלה כפי מידתך.
ובמילים אלה נפרדה מלכת
העולם מהלבנה.
הלבנה החווירה מרוב צער ומאז
היא לא נפגשת בכלל עם
השמש, וכשרואה אותה מרחוק,
הולכת תמיד סביב.

הלבנה הכינה כיבוד טעים
לקראת בואה של מלכת העולם,
והן ישבו, שוחחו ואכלו. אך
כשהשמש עמדה ללכת הלבנה
הבינה שלא קיבלה מתנה
כלשהי. היא השתוממה מאוד
אבל השמש אמרה "סלחי לי
שבאתי בידיים ריקות. הרבה זמן
חשבתי להביא לך במתנה
שמלה יפה תפורה מעננים, אך
החייט הטוב ביותר שלי סירב
לקבל עבודה כזו. אמר שקשה
לתפור בשבילך כי כל יום את
משתנה, פעם משמינה, פעם
מרזה. לכן באתי בידיים ריקות.
אבל כדי לא להעליב אתך אני
מרשה לך לקחת תמיד כמה
שתרצי מהקרניים שלי ולתפור